William Shakespeare - Sonetul CXXI

Fii josnic, josnic de esti socotit
a fi sau a nu fi pot fi tot una
cand bucuria ta s-a naruit
cand cei din jur i-adauga minciuna!
De ce se-ndeamna-atatia ochi ce vand
fierbintelui meu sange sa se-nchine;
marsavii, marsaviile vanand
de ce aseaza raul pe-al meu bine?
Nu, sunt ce sunt! Si nu pe-acelasi prag,
nu-mpart cu nimeni vinile si treapta,
eu pot fi drept, ei strambatate-si fac,
murdar, ochianu-i ce-mi citeste fapta...

Raul de-l vad cum creste si-l indura,
oamenii-s rai si-s regi in tari de ura!